

'Veel romantiek en vrolijkheid
in dit ongecompliceerde boek.'
Leeuwarder Courant

Jill Mansell

Kapers
op de kust

KAPERS OP DE KUST

I

Haar ouwe zeur van een verloofde zomaar te laten zitten, had op dat moment een prima idee geleden. Het was alleen jammer, dacht Maxine vier uur later, dat zonder benzine komen te zitten heel wat minder leuk was.

‘Hè toe, doe niet zo krenterig,’ smeekte ze, maar de bedaagde pompbediende bleef onvermurwbaar.

‘Hoor eens,’ herhaalde hij bars, ‘u hebt voor twintig pond benzine in uw auto gegooid en nu zegt u dat u maar drieënzeventig pence bij u hebt. U hebt geen creditcards, geen cheques en ook geen identiteitspapieren. Dus heb ik geen andere keus dan de politie te bellen.’

Maxines creditcards, huissleutels en cheques lagen in Londen, ergens op de bodem van de Theems. Spinnijdig over de hardvochtige opstelling van de man, vroeg ze zich af hoe de inwoners van Cornwall ooit de reputatie van vriendelijkheid hadden kunnen verwerven. Zij vond het een gemene leugen.

‘Maar ik betaal het u terug, eerlijk waar,’ zei ze op vleiende toon. ‘Dit is te gek. Ik weet niet waarom u me niet wilt vertrouwen...’

De pompbediende had een glazen oog dat in het zonlicht angst-aanjagend schitterde. Met zijn bloeddoorlopen goede oog keek hij haar aan, kennelijk ongevoelig voor de charmes van onfortuinlijke blondjes, slaakte een diepe zucht en greep de telefoon.

‘Omdat het zeven uur in de ochtend is,’ antwoordde hij, alsof ze opzettelijk onnozel deed. ‘Omdat u uw benzine niet kunt betalen, en omdat u een bruidsjurk aanhebt.’

Janey Sinclair tuurde uit haar slaapkamerraam, dat uitkeek op de pittoreske hoofdstraat van Trezale, en voelde zich opgelaten. Ze wist nu al zesentwintig jaar dat haar jongere zusje haar voor schut kon zetten, maar ze was er nog steeds niet aan gewend. En het onbillijkste was, dacht ze slaperig, dat al dat gedoe Maxine nooit scheen te deren.

‘Ssst,’ siste ze, vurig hopenend dat haar burenen niet wakker geschreeuwd waren. ‘Wacht maar, ik kom naar beneden.’

‘Brenge je portemonnee mee!’ riep Maxine, die lak had aan de burenen. ‘Ik moet twintig pond hebben!’

Wat Maxine werkelijk moest hebben, dacht Janey, was een pak slaag.

‘Oké,’ zei ze, terwijl ze de voordeur opendeed en gelaten van haar zusje naar de man naast haar keek. ‘Ik snap het al. Je gaat ervandoor met onze wijkagent en je hebt het geld nodig voor de trouwakte. Tom, weet je wel waar je aan begint? Je vrouw zal woest zijn als ze erachter komt, en mijn zus kan nog geen ei koken.’

Tom Lacey, die werkte bij de gemeentepolitie van Trezale, was tien maanden getrouwd en zijn vrouw kon elk moment bevallen, maar toch stond hij als een schooljongen te blozen van plezier. Janey zuchtte inwendig en wilde dat ze haar mond had gehouden.

Maxine grinnikte alleen maar. ‘Ik heb het hem aangeboden, maar hij heeft voor de eer bedankt.’

Janey trok haar gekreukte geel met witte ochtendjas dichter om zich heen. Dat was ook zoiets van Maxine, ze zag altijd kans om de show te stelen. Want hoewel het nog betrekkelijk vroeg op de zondagmorgen was, was het ook half juli, praktisch het hoogtepunt van het vakantieseizoen. Toeristen, die geen moment van hun kostbare tijd in Cornwall wilden verspillen, liepen al door de hoofdstraat op weg naar het strand, maar bleven toch even nieuwsgierig staan om het tafereel voor de bloemenwinkel te bekijken. Ze konden niet helemaal begrijpen wat er aan de hand was, maar het leek interessant. Een bruin verbrand jongetje in een witte short en met bootschoenen aan, met een camera om zijn nek, nam zelfs een paar foto’s.

‘Waarom draag je eigenlijk een bruidsjurk?’ vroeg Janey, maar wapperde meteen afwijzend met haar handen. Maxine was een kei in dramatische, uitgebreide verklaringen. ‘Nee, laat maar. Hier heb je twintig pond. Kunnen we nu naar binnen gaan of sta je onder arrest?’

Maar Maxine, die het geld uit Janeys hand had gegrist en de opgerolde bankbiljetten in de laag uitgesneden hals van haar jurk had gestopt, gleed alweer op de passagiersplaats van de Panda. ‘Mijn auto staat onder arrest,’ antwoordde ze vrolijk. ‘Tom moet me eerst even de borgsom laten betalen, maar we zijn over veertig minuten terug. Tom, heb jij net zo’n honger als ik?’

‘Nou...’ Tom, die altijd honger had, lachte schaaftig.

‘Zie je wel? We rammelen allebei,’ verklaarde Maxine, met een verlangende blik op de knopjes op het dashboard terwijl ze zich afvroeg hoe je de sirene in werking moest stellen. Toen klikte ze haar veiligheidsgordel dicht, glimlachte stralend naar haar zusje

en voegde eraan toe: ‘Maar je moet niet te veel drukte voor mij maken, lieverd. Gebakken eieren met spek is prima.’

Tot zijn verdriet werd Tom weggeroepen om de zaak van de gestolen parasol van het Trezale Bay Hotel te onderzoeken.

‘Toast met Marmite?’ Maxine keek teleurgesteld, maar hapte toch maar in een sneetje. Ze pakte haar volumineuze witte rokken bijeen en plofte neer op een van de smeedijzeren stoeltjes op de kleine zonovergoten patio, schopte haar satijnen schoentjes uit en wriemelde genotvol met haar tenen op de warme flagstones.

‘Waarom trek je niet iets aan dat minder.. gekleed is?’ Janey, die een witte short en een zachtgeel topje aanhad, schonk koffie in. ‘Waar is je koffer? In de auto?’

Maxine, die haar eerste snee dik beboterde toast al verorberd had, boog zich naar voren en nam een tweede.

‘Geen geld, geen koffer,’ zei ze schouder ophalend. ‘Geen niks! Je zult me iets moeten lenen.’

Janey had zich de hele week op deze zondag verheugd, en nu kon ze al haar plannetjes wel vergeten. Eens echt lekker uitslapen, dacht ze ironisch, en daarna uren van zalig, ongestoord nietsdoen. Maar in plaats daarvan zat ze nu met Maxine opgescheept! ‘Vooruit dan maar,’ zei ze, terwijl Maxine drie volle lepels suiker in haar koffie schepte en een geïnteresseerde wesp wegwuifde. ‘Vertel me dan maar wat er gebeurd is. En je hebt me er veel te vroeg voor wakker gemaakt, dus het mag wel iets bijzonders zijn.’ Tien minuten later moest ze toegeven dat het inderdaad iets bijzonders was. Hoewel drie jaar toneelschool niet bepaald tot een briljante toneelcarrière hadden geleid, verstond Maxine wel de kunst om boeiend te vertellen. Bij het beschrijven van de gebeurtenissen van de avond tevoren deden haar handen, wenkbrauwen – en zelfs haar blote voeten – volop mee.

‘... dus we werden binnen het uur op dat gekostumeerde feest verwacht en die stomme Maurice was straal vergeten me dat te vertellen. Nou, Maurice belde dus, zoals gewoonlijk, zijn moeder, en die kwam in een vloek en een zucht opdruven met haar oude bruidsjurk onder haar magere arm. Het is een Schiaparelli, hoe vind je dat? Dus wij kwamen als bruid-en-oen-de-bruidegom op dat oersaai bedrijfsfeest en daar gniffelden ze allemaal als idioten, omdat het idee dat wij ooit zouden trouwen, kennelijk te gek was om los te lopen. En toen besepte ik opeens dat ze gelijk hadden en dat ik geen zin had om de rest van mijn leven het brave bankiersvrouwkje te spelen en met een troep stomvervelende dikdoeners te moeten

omgaan. Dus heb ik tegen Maurice gezegd dat het afgelopen was, en toen heb ik die dikdoeners en hun bekakte vrouwen ook precies verteld wat ik van ze dacht. Arme Maurice, dat laatste was voor hem de druppel die de emmer deed overlopen. Dat ik hem had vernederd was niet zo erg, maar dat ik alle directeuren had beledigd, ging te ver. Ik heb hem nog nooit zo kwaad gezien, Janey! Hij sleurde me het hotel uit en riep dat ik zijn moeders ouwe sloffen nog niet waard was, laat staan haar dierbare bruidsjurk! Waarop ik heb geroepen dat hij, omdat hij zo'n oud wijf was, die bruidsjurk dan zelf maar moest dragen! Toen heb ik hem geschopt omdat hij me niet wilde loslaten, en toen noemde hij mij een verwend, wraakzuchtig, inhalig secreet en gooide mijn avondtasje in de Theems.' Ze zweeg even en besloot treurig: 'Alles zat erin. Mijn fijnste Estée Lauder oogschaduwpalet... álles.'

Alle toast was op. Janey, die zichzelf voorhield dat het er niet toe deed omdat ze toch op dieet was, pakte met beide handen haar kop lauwe koffie op en zei: 'Wat een heldendaad voor Maurice! En wat heb jij toen gedaan?'

'Nou, we waren gelukkig met mijn auto. Mijn sleutels lagen in de rivier, maar ik heb altijd een reservesleutel in het handschoenenkastje en het deurslot aan de bestuurderskant is een lachertje, dat kun je met een haarspeld openmaken. Ik ben in mijn auto gesprongen en weggereden, en heb Maurice als een guppy naar adem happend midden op straat laten staan. Maar ik wist dat ik niet in de flat kon inbreken – die is aan alle kanten van een alarm voorzien – dus ben ik naar de snelweg gereden. Met als enige bezit een tank vol benzine, vond ik dat ik mijn grote zus weleens kon gaan opzoeken.'

Maxine streek breed glimlachend door haar loshangende, goudblonde haar en schudde het naar achteren. 'Ik heb een toevluchtsoord nodig, schat. Noem me maar Quasimodo!'

'Noem me alsjeblieft geen schat,' mopperde Janey, die daar een hekel aan had. 'En zeker geen gróte zus.'

Maar Maxine trok het zich niet aan en leek niet van plan op te stappen. En ondanks het feit dat ze de hele nacht gereden had – van Londen naar Cornwall – leek ze evenmin van plan haar slaap in te halen.

Janey, die veel van haar zusje hield maar vaak hoorndol van haar werd, volgde haar naar boven en zat mistroostig op de rand van het bed terwijl Maxine een aanval op de kleerkast deed. Ze vroeg zich af wat Maxine ooit had gedaan om zo'n slanke taille te verdienen.

‘Deze is prima.’ Maxine drukte een extra gaatje in de bruine leren riem, klopte goedkeurend op de kaki short maat zesendertig en bewonderde zichzelf in de spiegel. De witte blouse, vakkundig boven de taille geknoopt, deed haar platte bruine middenrif goed uitkomen, en haar donkere ogen schitterden. ‘Zo, klaar om de wereld weer aan te kunnen, of in elk geval het goeie ouwe Trezale. Waar zullen we gaan lunchen?’

‘Je hebt geen geld,’ bracht Janey haar moedeloos in herinnering, maar Maxine was al op weg naar de deur.

‘Ik regel morgen wel iets met de bank,’ zei ze luchtig. ‘Ze zullen het best begrijpen als ik ze vertel wat die lammeling van een ex-vriend van me met mijn cheques heeft gedaan. Kom mee, Janey, en vertel me waar je tegenwoordig de leukste kerels kunt ontmoeten. Is de Dune Bar nog altijd zo goed?’

‘Hij was je vriend niet,’ zei Janey, verwonderd over het gemak waarmee Maxine hem kennelijk uit haar leven had gebannen. ‘Hij was je verloofde.’

Maxine keek even verbaasd. Toen wuifde ze met haar linkerhand zodat de grote, rechthoekig geslepen smaragd flonkerde en zei opgewekt: ‘Dat is waar ook, wat knap van je om daaraan te denken! Als de bank moeilijk doet, kan ik nog altijd deze ring belenen.’

‘Je denkt dat ik een harteloos kreng ben, hè?’

Ze zaten op het volle terras van de Dune Bar. Janey probeerde niet te letten op de begerige blikken die vrijwel elke man op Maxine wierp. Maxine, die dat niet in de gaten leek te hebben – daar was ze heel goed in – dronk haar pilsje en keek berouwvol.

‘Ik wéét dat je een harteloos kreng bent,’ zei Janey met een flauw glimlachje. ‘Maar je komt er in elk geval eerlijk voor uit en dat is al heel wat, vind ik.’

‘Probeer me nou geen schuldgevoel aan te praten.’ Maxine keek naar haar verlovingsring. ‘Ik hield niet van Maurice.’

‘Dat verbaast me niets.’

‘Maar ik mocht hem graag. En,’ voegde ze er een beetje uitdagend aan toe, ‘ik vond het zalig dat hij geld had. Ik geloof dat ik mezelf ervan overtuigd had dat ons huwelijk net zoiets zou worden als die van tevoren geregelde huwelijken, waarin uiteindelijk liefde groeit. Hij was royaal en goedhartig en ik vond het zo afschuwelijk om aldoor blut te zijn...’

‘Maar zo is het niet gegaan,’ constateerde Janey, terwijl ze haar ogen met haar onderarm beschutte en over het water keek. Een knalrode speedboot die over de golven scheerde, had een water-

skiër op sleeptouw. Belachelijk dat ze zich er na achttien maanden nog steeds van moest verzekeren dat het niet Alan was, voordat ze haar blik kon afwenden.

‘Het had kunnen werken als Maurice niet zo vervelend was geweest.’ Maxine haalde haar schouders op en schoot in de lach. ‘En als ik niet zo gauw iets vervelend vond!’

Janey vroeg zich niet voor het eerst af hoe het was om zo te zijn als Maxine. Misschien dat haar koele, berekenende opstelling tegenover het leven helemaal zo gek niet was. Het was misschien niet romantisch, maar het betekende in elk geval dat ze zich het verdriet van een onbeantwoorde liefde en die eindeloze, folterende maanden van wanhoop bespaarde.

Ik ben uit liefde getrouwd, dacht Janey, terwijl de kilte weer onverbiddelijk haar hart binnenkroop. En wat heeft me dat opgeleverd? ‘O god!’ riep Maxine, die intuïtief Janey’s gedachten las en troostend haar hand pakte. ‘Wat een loeder ben ik toch! Nu heb ik je aan Alan laten denken!’

Maar Janey glimlachte wrang en schudde haar hoofd. ‘Ik denk hoe dan ook aan hem. Ik kan die hele toestand niet zomaar vergeten.’

‘Ik ben nog steeds een ongevoelige, stomme flapuit,’ hield Maxine vol. Ze dempte met een berouwvol gezicht haar stem. ‘En ik vraag je zelfs nooit hoe je het redt. Gaat het al beter of voel je je nog steeds even ellendig?’

‘Ik zit in elk geval niet meer tegen je schouder te huilen.’ Janey dronk haar glas leeg, ontmoette de bezorgde blik van haar zusje en dwong zich om opgewekt te vragen: ‘Dus dat is al een hele verbetering, vind je niet?’

‘Maar is het nog steeds moeilijk?’

‘Het wordt echt beter,’ bekende Janey. ‘De onzekerheid is het ergste. Dat afschuwelijke niet weten wat ik ben.’ Ze zweeg even en voegde eraan toe: ‘Een weduwe of een in de steek gelaten vrouw.’

2

Ze waren getrouwd op 1 mei, de gelukkigste dag van Janey's leven. 'Ik weet zeker dat er iets is dat ik vandaag zou moeten doen,' zei Alan, die met zijn blonde haar in de war onder het marineblauwe donzen dekbed uit kwam, op peinzende toon. 'Maar wat was het ook alweer, de tandarts...? Au!'

Maar Janey liet zijn grote teen niet los. 'Iets veel ergers,' plaagde ze. 'Iets veel, véél ergers.'

'Aha, nu weet ik het weer, ik moet naar de burgerlijke stand! En jij zou de handen voor je ogen moeten doen, schaamteloos vrouwen! Op de morgen van zijn trouwdag mag je de blozende bruidsgom niet zien.'

'Te laat. Ik heb je al gezien.' Ze trok het donzen dekbed weg en bekeek hem ernstig. 'Helemaal.'

Alan stak lachend zijn handen uit, trok haar weer in bed en maakte de ceintuur van haar dunne ochtendjas los. 'In dat geval kunnen we nog wel even een wipje maken. Eén laatste, verrukkelijk, voorhuwelijks wipje. Hoeveel tijd hebben we nog voordat we gaan trouwen, juffrouw Vaughan?'

Janey keek op haar horloge. 'Drie uur.'

'Hmm,' mompelde hij, terwijl hij boven op haar rolde en de heftig kloppende ader in het kuiltje van haar hals kustte. 'In dat geval hebben we misschien zelfs tijd voor twee!'

Nadat ze later met moeite uit de slaapkamer waren gekomen en de formaliteiten hadden vervuld, merkte Janey dat ze elk moment en ieder aspect van het huwelijk zalig vond. Wanneer ze 's morgens wakker werd, moest ze zichzelf bijna knijpen om te beseffen dat het allemaal echt waar was. Maar goddank was het altijd zo, en de pure vreugde van het mevrouw Sinclair zijn, vertoonde nooit tekenen van slijtage.

Ze vond het heerlijk om hun piepkleine flatje op orde te houden, met nieuwe recepten te experimenteren en met zijn van surfen bezeten vrienden om te gaan. En omdat ze pas vijfentwintig was, vond ze de wetenschap dat ze de rest van hun leven samen zouden zijn, nog het heerlijkst van alles. Haar leven mocht altijd zo blijven.

Zijn lichaam was nooit gevonden.

‘Maar er móét hem iets overkomen zijn!’ Janey, radeloos van verdriet maar met droge ogen, kon gewoon niets anders geloven. In een poging de politie te overtuigen, zei ze voor de zoveelste keer: ‘Hij is mijn man... ik ken hem... hij zou nooit zomaar verdwijnen!’

Hoewel vol medeleven, was de politie daar niet zo van overtuigd. Elk jaar, verklaarden ze, verdwenen er in Groot-Brittannië honderden mensen zonder aanwijsbare problemen of redenen toch zomaar, met achterlating van ontredderde families, ontelbare vragen en talloze kapotte levens.

Janey's leven was zonder twijfel kapot. Haar man was op een zonnige julimiddag, na precies veertien maanden huwelijk, spoorloos verdwenen. Er was niets uit de flat meegenomen en er waren geen aanwijzingen naar de reden van zijn verdwijning.

De eerste paar roezige dagen had ze al haar hoop gevestigd op een ongeluk. Niet ernstig genoeg om levensgevaarlijk te zijn, maar gewoon een klap op het hoofd die een tijdelijk geheugenverlies tot gevolg had. Elk moment, had ze machteloos gefantaseerd, kon de telefoon gaan en wanneer ze die opnam, zou ze zijn lieve bekende stem horen.

Maar hoewel het haar grootste vrees was dat Alans lijk werd gevonden, begon ze, naarmate de weken tot maanden werden, bijna te hopen dat dat zou gebeuren. Ze vond het gewoon misdadig van zichzelf dat ze daar zelfs maar aan dacht, maar dan wist ze in elk geval waar ze aan toe was. De kwelling van de onzekerheid zou ten einde zijn en – het meest beschamende van al – de vernederende gedachte dat haar man verdwenen was omdat hij het leven met haar niet meer aankon, zou haar bespaard blijven.

Natuurlijk had niemand die mogelijkheid ooit uitgesproken, maar telkens als ze zich erg weerloos voelde, kon ze zich maar al te goed voorstellen wat anderen de meest aannemelijke reden vonden. Naarmate de tijd verstreek, merkte ze dat zij op haar beurt het onderwerp werd van macabere nieuwsgierigheid, achterklap en medelijden. Het was moeilijk te zeggen welke van deze drie ze het ergste vond.

Maxine slenterde de volgende morgen om halfelf geuwend, met een mok thee in de hand, de winkel binnen. ‘Goh, wat is jouw bank ongemakkelijk,’ mopperde ze, over haar rug wrijvend.

Janey, die al meer dan vijf uur op was, zette een armvol gele iris-sen in een emmer en schikte ze tussen het gipskruid en de witte ro-

zen. Het was drukker in de winkel geweest dan gewoonlijk, en ze moest voor twaalf uur nog drie grafkransen maken.

‘Sorry,’ antwoordde ze droogjes. Het zou nooit bij Maxine opkomen om haar ook een kop thee te brengen.

Maxine stond nog steeds over haar rug te wrijven en lelijke gezichten te trekken. ‘Ik ben tegen het eind van de week vast geraakt.’

‘Ben je echt van plan om te blijven?’

‘Natuurlijk!’ Ze keek verbaasd. ‘Ik ga niet terug naar Maurice de Rechtschapene, en er is niets dat me in Londen houdt. Bovendien,’ voegde ze er dromerig aan toe, ‘was ik vergeten hoe heerlijk het hier is. Veel fijner dan in dat stinkende Londen. Ik denk dat een zomer aan zee me erg veel goed zal doen.’

‘Hmm.’

‘O, toe nou, Janey, kijk me niet zo aan! Het zal best gezellig zijn, dan kunnen we elkaar opvrolijken.’

Janey, die de aantekeningen op haar klembord had geraadpleegd, begon de bloemen voor de grafkransen uit te zoeken. ‘Jij zult het te druk hebben met over je rug klagen om gezellig te zijn,’ zei ze kortaf. ‘En dat eindeloze gemakker van jou zal me beslist niet opvrolijken.’

‘Wil je dan niet dat ik blijf?’ Maxine keek gegriefd en Janey voelde zich een ogenblik schuldig.

‘Ja, hoor,’ suste ze, terwijl de winkeldeur openging en Paula, die de bestellingen had rondgebracht, de autosleutels op de toonbank gooide. ‘Natuurlijk wil ik wel dat je blijft. Alleen, de flat is zo klein en ik heb geen logeerkamer.’

‘Dat is waar.’ Maxine haalde haar schouders op. ‘Nou ja, het geeft niet, dan ga ik wel naar mam.’

Janey keek bedenkelijk. Hun moeder zou alleen maar klagen dat niets iemands levensstijl zo belemmerde als een loslopende dochter in huis. Thea Vaughan, met haar zeer eigen manier van leven, hield niet van belemmeringen. Ze was niet bepaald het slofjes-en-zelfgebakken-caketype.

Maar dat wist Maxine evengoed als zij, dus deed Janey geen moeite die gedachte te uiten. In plaats daarvan zei ze: ‘Je zou een of ander baantje moeten hebben.’

‘O god.’ Maxine keek met de minuut neerslachtiger. Werken was nooit een van haar sterke kanten geweest. ‘Dat zal wel, ja. Maar wat kan ik in vredesnaam doen?’

Paula, die heel wat attenter was dan Maxine, kwam de keuken uit met twee mokken thee.

‘Paula, dit is mijn zusje Maxine,’ zei Janey, terwijl ze dankbaar een van de mokken aanpakte. ‘Bekijk haar eens goed en vertel me wat voor soort werk ze zou kunnen doen.’

‘Hier in Trezale, bedoel je?’ Paula nam Maxine, zoals verzocht, een paar seconden aandachtig op. ‘Nou, tippelen is om te beginnen uitgesloten. Er zijn in deze tijd van het jaar te veel giechelende grieten op het strand die het gratis doen.’

Maxine schoot in de lach. ‘Wat is dat nou jammer!’

‘Nee, serieus,’ protesteerde Janey, terwijl ze varenbladeren in het vlechtwerk van de eerste krans stak.

‘Ergens achter de bar staan?’

‘Bah.’ Maxine kromp ineem en verwierp het idee onmiddellijk.

‘Dan krijg ik zere voeten.’

‘Hotelreceptioniste?’ opperde Paula onverstoorbaar. ‘Er staat deze week een advertentie van The Abbey in de krant.’

Maar Maxine schudde haar hoofd. ‘Dan zou ik beleefd moeten zijn tegen stierlijk vervelende toeristen.’

‘Voor kinderen zorgen.’ Paula keek zelfvoldaan. ‘Bij het gezin waar mijn moeder de boel schoonhoudt, gaat de kinderjuf weg. Je zou kinderjuf kunnen worden.’

Maxine moest lachen. ‘Nee, dat zou ik nooit kunnen.’

Maar dit nieuwtje had Janeys belangstelling gewekt. ‘Dat is een idee!’ riep ze uit. ‘Dan zou je voor dag en nacht zijn. Zo zou je een baan hebben en een onderkomen. Max, dat zou fantastisch zijn!’

‘Afgezien van één probleempje,’ antwoordde Maxine effen. ‘Als ik aan iets een grotere hekel heb dan aan toeristen, is het wel aan kinderen. Kinderen, baby’s en luiers. Bah!’ voegde ze er huiverend aan toe. ‘Vooral luiers.’

‘Deze twee zijn wat groot voor luiers,’ zei Paula, praktisch als altijd. ‘Josh is negen en Ella zeven. Ik heb ze een paar keer ontmoet. Het zijn leuke kinderen.’

‘En ze zouden overdag op school zijn,’ deed Janey bemoedigend een duit in het zakje.

Maar Maxine, die voelde dat ze in het nauw gedreven werd, trok een lelijk gezicht. ‘Ik ben gewoon niet het juffentype. Zeg nou zelf, zie ik eruit als Julie Andrews?’

Janey verloor haar geduld en ging verder met haar werk. ‘Oké, dat weten we dan. Je zou de baan waarschijnlijk toch niet hebben gekregen,’ voegde ze eraan toe, niet in staat de hatelijkheid binnen te houden. ‘De meeste mensen hebben liever een kinderoppas met ervaring, en die zullen heus wel staan te dringen als ze ontdekken wie hun werkgever zal zijn.’

Geprikkeld door de belediging, keek Maxine haar met fonkelende, bruine ogen aan. 'Wie dan?' vroeg ze op hoge toon, klaar om elke werkgever die haar zou versmaden, af te kammen.

'Guy Cassidy.' Janey schudde de waterdruppels van de stengels van een handvol gele fresia's. 'Hij is een goed jaar geleden in Trezale House komen wonen. Hij is...'

'Fotograaf!' gilte Maxine, met een gezicht of ze zo van haar kruk zou vallen. 'Guy Cassidy,' herhaalde ze zwakjes. 'De Guy Cassidy? Janey, hou je me voor de gek?'

Bingo, dacht Janey, terwijl ze een blik met Paula wisselde en haar glimlach verbeet.

'Natuurlijk niet.' Ze keek beledigd. 'Waarom zou ik? En wat doet het er eigenlijk toe? Je hebt een hekel aan kinderen. Dat heb je net zelf gezegd.'

'Wat het ertoe doet?' echode Maxine, terwijl ze haar wenkbrauwen in ongeloof optrok. 'Een heleboel, zou ik zeggen. Die man is een stúk...'

3

‘God, wat is dit moeilijk,’ klaagde Guy, terwijl hij het zoveelste vel papier verfrommelde en in de richting van de prullenmand naast het bed smeed. Hij keek zijn zoon en dochter streng aan en voegde eraan toe: ‘En bovendien is het te vroeg op de dag voor dit soort dingen. Ik snap trouwens niet waarom jullie niet zelf je advertentie kunnen schrijven.’

Ella, die onrustig naast hem zat, stootte hem aan. ‘Pappie, ik kan nog niet spellen!’

‘Je hebt een hekel aan zulke advertenties,’ was het commentaar van Josh, die dwars over het voeteneind van het bed lag. Hij ging met zijn vinger langs de ‘Gevraagd’-advertenties in het krantje waarin die van hen ook zou worden geplaatst, vond een duidelijk voorbeeld en begon met een overdreven peuterstemmetje voor te lezen.

‘Hallo, mijn naam is Bunty en ik ben twee jaar. Ik zoek iemand die voor me zorgt als pappie en mammië naar hun werk zijn. We wonen in Surrey, in een groot huis met een zwembad. Je mag niet roken...’

‘Oké, oké,’ zei Guy berustend. ‘Dat was dus niet zo’n goed idee van me. Misschien zet ik gewoon: “Twee verwende apen hebben een dragonder van een kinderopas nodig, die hun kouwe pap geeft en hen elke dag slaat.” Wat denken jullie daarvan?’

Ella giechelde. ‘Ik lust geen kouwe pap.’

‘Je moet zetten: “Weduwe met twee kinderen zoekt lieve kinderopas”,’ opperde Josh na over de kwestie te hebben nagedacht.

‘Weduwnaar,’ verbeterde Guy hem. ‘Weduwen zijn vrouwen. Mannen worden weduwnaars genoemd.’

‘Ik weet waarom jij een man bent,’ viel Ella in. Josh, aan het voeteneinde van het bed, grinnikte.

Hiervoor is het ook nog te vroeg op de dag, dacht Guy. Hij deed even zijn ogen dicht om zich mentaal schrap te zetten en zei: ‘Vertel op. Waarom ben ik een man?’

‘Omdat je geen boezems op je borst hebt,’ verklaarde zijn dochter met een gewichtig air. ‘En je draagt geen beha.’

Het was halfvijf toen de deurbel ging. Berenice, de kinderopas die ging trouwen, was met Ella in St. Ives gaan winkelen. Guy was in de donkere kamer zwart-witopnamen aan het afdrukken toen Josh op de deur klopte en hem meedeelde dat er bezoek voor hem was.

‘Ze zegt dat het belangrijk is,’ zei hij tegen Guy, en hij trok een rimpel in zijn voorhoofd in een poging zich iets te herinneren. ‘Ik weet niet wie ze is, maar ik weet zeker dat ik haar al eens ergens heb gezien.’

Maxine stond voor het raam van de zitkamer en bewonderde het schitterende uitzicht over de top van het klif en de zee. Toen ze zich omdraaide en glimlachend met uitgestoken hand op Guy afkwam, wist hij opeens waarom zijn zoon haar bekend had gevonden, maar haar niet had kunnen thuisbrengen.

‘Meneer Cassidy?’ zei ze ingetogen. ‘Mijn naam is Maxine Vaughan. Het is heel vriendelijk van u me te willen ontvangen.’

Ze is al in mijn huis, dacht Guy met een binnenpretje. Hij had dus niet veel keus. Maar hij was tegelijkertijd nieuwsgierig. Maxine Vaughan was een onmiskenbaar knap meisje van halverwege de twintig. Haar lange, korenblonde haar was achterover gekamd in een keurige vlecht, haar make-up was discreet. Het donkergroene pakje was haar een paar maten te groot en ze droeg opvallend degelijke schoenen. Het was allemaal erg overtuigend en geloofwaardig, en Guy was onder de indruk van de moeite die ze zich had getroost.

‘Graag gedaan,’ antwoordde hij vlot, terwijl hij haar uitgestoken hand greep en de korte nagels met kleurloze lak opmerkte, plus – o heden, het eerste teken van een uitglijer – een echt Cartier polshorloge. ‘Wat kan ik voor u doen, mevrouw Vaughan?’

Maxine haalde diep adem om zichzelf te kalmeren en hoopte dat haar handpalmen niet klam waren. Ze had natuurlijk geweten dat Guy Cassidy een stuk was, maar in levenden lijve was hij nog veel aantrekkelijker dan ze zich had voorgesteld. Met die dicht omwimperde, diepblauwe ogen, prachtige jukbeenderen en witte tanden die prachtig afstaken tegen zijn gebronsde huid, was hij bijna te volmaakt. Maar die volmaaktheid werd afgezwakt door een spottend glimlachje, enigszins scheve wenkbrauwen en dat beroemde verwarde zwarte haar.

Hij straalde ongewild sex-appeal uit, besepte ze, en bezat een ondefinieerbaar charisma. Om nog maar te zwijgen van een prachtig lichaam.

‘Ik hoop dat we elkaar kunnen helpen,’ zei Maxine. Omdat haar

‘Goed dan.’ Hij beduidde haar kalm te blijven en vervolgte: ‘Maar u bent te stijf en te keurig.’

‘Ik ben helemaal niet stijf!’ Maxines stem schoot uit. ‘Echt waar niet, dat moet u geloven. Dit zijn mijn kleren niet... Ik ben ook helemaal niet keurig en ik háát deze schoenen!’

Maar Guy was nog niet klaar. Hij keek haar met een stalen gezicht aan en zei onbarmhartig: ‘En u bent een leugenaarster, mevrouw Vaughan. Zodat u geen goed voorbeeld voor mijn kinderen zou zijn. Ik vrees dat ik iemand die niet eerlijk is, onmogelijk in dienst kan nemen.’

Maxine voelde haar wangen gloeien. Hij blufte, dat kon niet anders. Dus zei ze afgemeten: ‘Ik begrijp niet wat u bedoelt.’

‘O nee?’ Deze keer glimlachte hij voluit. ‘In dat geval moet u een ogenblik wachten, dan haal ik even mijn zoon.’

Hij kwam nog geen twee minuten later terug met de jongen op zijn hielen. Ofschoon de negenjarige Josh Cassidy in tegenstelling tot zijn vader witblond haar had, werd Maxine getroffen door de gelijkenis van hun opvallende, donkerblauwe ogen.

‘Hallo Josh,’ zei ze, terwijl ze een dappere glimlach te voorschijn toverde en zich afvroeg waarom hij haar zo vreemd aankeek.

Guy gaf zijn zoontje een grote bruine envelop. ‘Hier,’ zei hij achtere-loos. ‘Ik heb die film ontwikkeld die je me vanmorgen gegeven hebt. Bekijk de afdrukken maar eens Josh, en vertel me hoe je ze vindt.’

Maxine zag een fractie van een seconde eerder dan Josh wat hij bedoelde. Zijn zoon had de foto’s uit de envelop geschud en op de salontafel uitgespreid. Hij zat ze aandachtig een voor een te bekijken, toen ze een gesmoorde kreet slaakte en het bewuste exemplaar weggriste.

Guy, die achter haar stond, pakte de foto snel uit haar hand en gaf hem terug aan zijn zoon.

‘Tjee,’ zei Josh, breed lachend. Hij staarde Maxine aan, die hevig bloosde, en voegde eraan toe. ‘Ik wist wel dat ik je ergens van kende.’

‘De moraal van dit verhaal is...’ mompelde ze wrevelig, ‘... vertrouw nooit iemand van de roddelpers.’

‘Je ziet er vandaag anders uit.’ Josh bekeek de grote, glanzende afdruk van dichtbij en verklaarde met een tevreden gezicht: ‘Ik geloof dat ik die witte jurk leuker vind. Het is een goeie foto, hè?’

Een beetje te goed naar Maxines smaak. Geen wonder dat Guy Cassidy haar herkend had. Daar stond ze dan in die stomme bruidsjurk te kijk voor het nageslacht, terwijl ze lachend uit de

Panda klauterde en niet eens merkte dat haar rokken zo hoog waren opgeschoven dat er witte kousenboorden en een glimp van een jarretelle te zien waren. En de uitdrukking op het gezicht van Tom de politieman, constateerde ze gelaten, werkte ook niet in haar voordeel. Die was bepaald verlekkerd.

‘Wacht eens even.’ Josh keek weer verwonderd. ‘Als je gisteren getrouwd bent, waarom ben je dan niet op huwelijksreis?’

‘Ik ben niet getrouwd,’ zei Maxine ongeduldig. ‘En ook niet gearresteerd. Ik kwam van een gekostumeerd feest, dat is alles. En toen kwam ik op weg naar huis zonder benzine te staan en toen heeft die politieagent me een lift gegeven.’ Met een opstandige blik naar Guy voegde ze eraan toe: ‘Ik had heus niets uitgespookt, verdorie.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘U zult desondanks toch wel begrijpen dat ik u niet kan aannemen. Het spijt me, mevrouw Vaughan, maar ik moet rekening houden met het morele welzijn van mijn kinderen.’

‘In elk geval hebt u wel gezien dat ik niet truttig ben en ook niet stijf,’ kaatste ze terug.

‘Ja, dat is waar.’ Deze keer lachte hij echt, terwijl hij een smalle, witte envelop uit de zak van zijn overhemd trok. ‘Dat moet ik u nageven. Maar ik moet nu weer aan het werk, dus mijn zoon zal u even uitlaten. En Josh, ik heb die advertentie geschreven. Als je hem gauw op de bus doet, haalt hij nog net de laatste lichting.’

‘En?’ vroeg Guy, toen zijn zoon twintig minuten later terugkwam. ‘Ze heeft me vijf pond en een Cornetto gegeven.’ Josh keek een ogenblik bezorgd. ‘Was dat genoeg?’

Vermaakt over Josh’ bezorgdheid, woude Guy door zijn blonde haar. ‘Ja hoor, meer dan genoeg. Vijf pond en een Cornetto in ruil voor een geldige postzegel en een lege envelop lijkt me een eerlijke ruil.’